

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ยอมรับจอมปราษฎ์

ก่อนจ้งหัน

พระเท่าไรวันนี้ (๒๗ ครับผม) พระทั้งหมดดูเหมือน ๕๗ หรือใจ เดียวนี้เราก็ก
ปล่อยให้พระไปเที่ยว ส่วนมากไปทางภาคเหนือ เราเห็นด้วยๆ เราบอก ถ้าไปทาง
ภาคเหนือไปเถอะเพราะเราเคยไปมาแล้ว ภาคเหนือดี ภูเขาที่สงัดวิเวกมีเยอะ ที่อื่นฯ
หายากอยู่นะ ทางเชียงใหม่เยอะ ทางภาคเหนือดี เมื่อวานดูไม่ได้ไปไหน วานขึ้นวันยุง
วันที่ ๑๘ ยุงมากกฐินวัดโพธิ์ ๑๙ ดูไม่มีอะไรก็มีแต่เราไปส่งของตามโรงพยาบาล ให้พร

หลังจ้งหัน

ระยะนี้กำลังทอดกฐิน เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์นี้เต็มไปหมดแต่กฐิน
นอกจากนั้นก็ยังมี วันธรรมดาก็มี จวนจะสิ้นฤดูกฐินยิ่งเร่งละ วันนี้ขึ้นก็ค่ำ (๑๑ ค่ำ เจ้า
คะ) นั้นนะจวนแล้ว ยังอีก ๔ วันก็สิ้นฤดูทอดกฐิน ธรรมเนียมเรามีที่ไหนตกค้างบ้าง
กฐินนะ ไม่มีใครไปทอดกฐินเลยวัดกรรมฐานเรามีวัดไหนบ้างทราบไหม (ไม่มีหรือ
คะ) คือถ้าไม่มีกฐินก็เอาผ้าป่าใส่ปุ๊บเข้าไป ผ้าป่าใหญ่กว่ากฐิน พระพุทธเจ้าขึ้นผ้าป่า
ก่อนรับกฐิน ปัสกุกจิวร์ นิสฺสาย ปพฺพชฺชา นั้นขึ้นแล้ว บังสกุลเป็นอันดับแรก

กฐินนี้พระที่เข้ามาเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า มาจากเมืองอะไรเราลืมชื่อแล้ว มาเข้าเฝ้า
ไม่ได้ มาตามทางฝนตกเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าไม่ได้ นั้นละเป็นเหตุ พระองค์เลยทรง
อนุญาตผ่อนผันให้มีกฐิน เรื่องราวมัน แต่ก่อนไม่มี วัดกรรมฐานแถวๆ นี้ไม่มีใครไป
ทอดผ้าป่าหรืออะไรให้มีหรือเปล่า (ไม่มีเจ้าคะ) ถ้าไม่มีจริงๆ เราจัดการปุ๊บปุ๊บเลย คือ
ผายนี่ไม่ได้ยกครุณะ ต่อยเลย ชนะไปเลย ถ้าไม่ชนะตกเวทีก็ไปเลย ไม่ยกครุ

วัดแถวนี้ที่ว่างอยู่ไม่มีใครไปทอดบังสกุลให้พระกรรมฐานมีไหม (ไม่มีคะ ทอด
หมดแล้ว ภูหินร่องก้อนก็ทอดไปแล้ว) ภูหินร่องก้อนแต่ก่อนเป็นดงใหญ่ เป็นภูเขา
เป็นดงใหญ่ เดียวนี้เขาถากเขาถาง ปลุกอะไรต่ออะไร แล้วมีวัดอยู่แถวนี้ เรียกว่าภูหิน
ร่องก้อน อยู่กลางภูเขาในป่า แต่ก่อนเป็นดงเป็นภูเขาเป็นที่อยู่ของเนื้อของสัตว์เต็มไป
หมด พวกช้าง กระตัง วัวแดง หมูกวาง สัตว์ป่าเต็มในดงนี้แหละ ดงที่ว่านี้

นี่ยังเหลืออีก ๔ วันกฐินนะ ส่วนบังสกุลผ้าป่านี้มีได้ตลอดไป ส่วนกฐินมีกำหนด
ถึงวันเพ็ญเดือน ๑๒ ก็สิ้นเขตกฐิน ส่วนผ้าป่าบังสกุลนี้มีได้ตลอดเลย แต่ไหนแต่ไรมี
ตลอดไปเลย

พอพูดถึงเรื่องผ้า เขาไปทอดผ้าป่าถวายพ่อแม่ครูจารย์มัน ไปบังสกุล เขา
บังสกุลแต่ละครั้งๆ นี้ไม่น้อยนะ ประชาชนญาติโยมมาจากที่ต่างๆ ไปทอดผ้าป่า

บังสกุลถวายท่านที่วัดหนองผือ ก็ไม่พ้นเราเป็นผู้รับภาระอยู่โดยดี เขามาถวายผ้าป่าเสร็จเรียบร้อยแล้วท่านก็โยนตุ้มให้เรา เออ ท่านมหาดูแลนะ องค์ไหนๆ อดอยากขาดแคลนตรงไหนให้ท่านมหาดูแลนะ เท่านั้นท่านไปแล้วหายเจียบเลย ก็เป็นเรื่องเราคอยดูแลพระเณร บกพร่องตรงไหนๆ องค์ไหนบกพร่องอะไรๆ เราจะต้องจัดให้เรียบร้อย อย่างนั้นเป็นประจำนะถ้าเราอยู่นั้น

ครั้นเวลาเสร็จเรียบร้อยแล้วท่านกะประมาณว่า ไทยทานที่เขาถวายเสร็จเรียบร้อยไปแล้ว ท่านถามเรื่องสิ่งเหล่านี้แหละ ถามแล้วก็ย้อนเข้ามาหาเรา ท่านไม่ถามต่อหน้าเรา จอมปราชญ์นี่วะ อะไรๆ ท่านจะถามลับหลังเจียบๆ นะ แล้วท่านมหาได้อะไรไหมล่ะ พระว่า ท่านไม่เอาอะไร ท่านก็นิ่งไป ถามหลายครั้งต่อหลายครั้ง ท่านมหาท่านก็เป็นคน บทเวลาท่านจะเอานะ พวกเราเป็นคนหรือเป็นหมา เข้าแล้วนั้นนั้นบทยุคเวลาท่านจะเอา ท่านมหาท่านก็เป็นคน ฟังที่ไรๆ มีแต่ท่านไม่เอาๆ ท่านมหาท่านเป็นคน เราเป็นหมาหรือ นั้น เอาละนะ

ทีหลังมานี้พอเขามาทอดผ้าป่า เราไม่อยู่ ท่านให้ชนเข้าไปในห้องท่านหมดเลยนะ ห้องท่านเต็มเลยเทียวนะผ้าป่า ท่านทำอย่างนั้นละทำกับเรา เพราะเราไม่เอาอะไรๆ แต่ท่านไม่ได้ถามถึงเรื่องข้อวัตรปฏิบัติประจำตัวเรา เรามีผ้าสามผืนเท่านั้นเป็นประจำนะ เราไม่เอา มีอะไรเราก็ไม่เอา เพราะเรามีธุดงค์ข้อนี้ประจำตัวเรา เราก็ไม่บอกใครให้ทราบ แล้วท่านก็ถามอยู่เรื่อยอย่างนั้น สุดท้ายก็ชนเข้าไปในห้องท่านเต็มหมดเลย นี่ให้ท่านมหาหมาเสียก่อน ให้ท่านมหาหมาเลือกแล้วจะไปไหนค่อยไปท่านว่า ชนเข้าไปนั้นหมดเลยนะที่นี้ นั้น บทเวลาท่านจะเป็นอย่างนั้นละ ไม่ให้เอาไปไหน เขามาทอดผ้าป่าชนเข้าไปในห้องท่านเต็มหมดเลยจริงๆ นะ

พอเราเที่ยวกลับมาแล้ว เอา เลือกเอาผ้า สั่งให้พระโกยออกมาเต็มหน้ากุฏิ เอา เลือกเอาจะเอาผืนไหน โอ๊ย กระทบไม่เอา เราก็ไม่ได้บอกว่าเราใช้ผ้าสามผืน จีวร สบง ผ้าสังฆาฏิ แล้วก็ผ้าอาบน้ำเท่านั้น นี่เป็นปรกติของเรา เราใช้เท่านั้น ท่านให้เราเลือกเอา เราไม่เอาเราพอ เรามีพออยู่แล้ว แต่เราไม่ได้บอกว่าเราต้องการผ้าเพียงสามผืนเราไม่เคยบอก เราพอแล้วเรว่า ที่นี้ท่านก็โละเลย โละๆ โละเลย อย่างนั้นละท่านทำกับเรา ท่านจะสอดแทรกถามทีหลัง เพราะเราเป็นผู้จัดอะไรต่ออะไร พอเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านถามพระเณร ท่านมหาจัดเรียบร้อยแล้วหรือ จัดเรียบร้อยแล้ว แล้วท่านมหาได้อะไรบ้าง ท่านไม่เอา ท่านก็นิ่งไป

หลายครั้งหลายหนก็ขัดละชิ สุดท้ายชนไปไว้ในห้องท่านเต็มหมดเลยนะ เราไปก็ชนออกมาให้เราเลือกเอา เราก็ไม่เอาสักผืน เอา โละ แล้วก็โละเลย เป็นอย่างนั้นท่านทำกับเรา ก็เราไม่เอา แต่ไม่ได้บอกท่านนะ คือเราก็มีธุดงค์ของเรา มีผ้าสามผืนเป็น

ถูกต้องกับผ้าอาบน้ำเท่านั้นละ สบง จีวร สังฆาฏิ แล้วสื่กับผ้าอาบน้ำเท่านั้น เท่านั้นละไม่เอาอะไร แต่ไหนแต่ไรมา ถือเป็นประจำ แต่เราไม่บอกท่านนะ นั่นละจอมปราชญ์ท่านดูทั้งหมดนะ ดูทั้งเราด้วยดูทั้งหมดด้วย เราปฏิบัติรอบคอบขอบเขตหรือโอ่งเขลาขนาดไหนท่านก็จะดูในขณะเดียวกันๆ พระณอร์ท่านก็ดูในขณะเดียวกัน เป็นอย่างนั้นจอมปราชญ์ดูคน

เราไม่เอา แม้แต่ผ้าห่มเราก็ไม่เคย ไม่เคยห่มผ้าห่มนะ มีเท่านั้นละ มีจีวรสังฆาฏิ พับใส่กันห่มเท่านั้น ให้เท่านั้น หนาวขนาดไหนก็ให้เท่านั้น อยู่ในวัดก็เหมือนกัน ออกนอกวัดก็แบบเดียวกัน ไม่เคยมีผ้าห่ม เราไม่เอา คือตัดเจ้าของ สู้ตายท่านก็เอาผ้าห่มท่านไปบังสกุลให้เรา ผ้าห่มท่านห่มทุกวันนะ ถ้าเอาผ้าใหม่ก็ไม่อดอีกอยู่ที่ไหนในวัด ท่านก็กลัวว่าเราจะไม่เอา เพราะถ้าเอาก็เอาแล้วนี้ผ้าเต็มวัด ท่านเลยเอาผ้าห่มของท่านไปบังสกุลให้เรา สู้ตายเราก็ความเคารพ จอมปราชญ์กับจอมโง่ เราก็ต้องยอมรับจอมปราชญ์ เราก็ห่มให้ เวลาอยู่ในนั้นห่มให้ ออกไปปล่อยเลย ไปเลย เป็นอย่างนั้น ท่านทำอย่างนั้นกับเรา

สักเดียวใส่บาตรๆ เนะ พระทั้งวัดเห็นเมื่อไรเราทำของเรา พระไม่เห็นนะ เวลาเห็นเป็นท่านเห็น ปุ๊ปปุ๊ปใส่บาตรเรา คือเราบิณฑบาตได้มาเท่านั้นเอาเท่านั้นเรา ปฏิบัติประจำตัวไม่ให้ใครทราบนะ เราทำของเราอยู่อย่างนั้นตลอดมา แต่ท่านเห็นนี้ พระณอร์ท่านก็ไม่ได้สนใจละ เราก็ไม่สนใจกับใคร เราทำของเรา พอเสร็จแล้วจัดอะไรใส่บาตรปุ๊ป เอาบาตรเข้าไปชุกไว้ที่ต้นเสา แล้วก็เอาผ้าบาตรปิดแล้วผ้าอาบน้ำปิด จากนั้นก็มาจัดให้ท่าน มาดูของเกี่ยวกับท่าน ทั้งหมดเป็นเราดูทั้งนั้น พอเสร็จแล้วก็ไปนั่ง ครั้นนานเข้าๆ ปุ๊ปปุ๊ปใส่บาตรเรา ขอใส่บาตรๆ ท่านรู้ได้ยังไงว่าเราทำอย่างนั้นของเรา เป็นอย่างนั้นละ ตาท่านแหลมคมมาก

ไปอยู่กับท่านเราก็ไม่ได้อยู่ด้วยโลกามิสต่างๆ เราไม่มี เรามีแต่ธรรมล้วนๆ เราเอาของเราเท่านั้น จะมีมากมีน้อยเราไม่สนใจ เรามุ่งแต่ธรรมของเรา ปฏิบัติประจำตัวตลอดอยู่อย่างนั้น แต่ทุกวันนี้ผ้ามองไปกุฏินั้นจะไม่เห็นกุฏินะ จะเห็นแต่ผ้าห่มเต็มอยู่ที่กุฏิ ใครก็ขนไปให้ๆ เราก็ไม่ห่มแหละ เราก็ห่มเท่าที่ควรห่มกับนิสัยของเราเท่านั้น นอกนั้นอยู่ที่ไหนก็ให้มันอยู่อย่างนั้น พระณอร์ท่านเข้าไปผ้าห่มเต็ม เราไม่เคยไปสนใจกองอยู่นั้นละ เราก็ห่มเฉพาะเราพอดีๆ

ธรรมอยู่กับเราไม่ได้อยู่กับกองวัตถุสิ่งของ อยู่กับเรา ธรรมอยู่กับเรา เรายังรักษาธรรมเราสะอาดหาธรรม ไม่ได้มาหาสิ่งเหล่านี้นี่นะ นั่น บทเวลาลงกันลงตรงนั้น เราจะมาเห็นสิ่งเหล่านี้สำคัญยิ่งกว่าธรรมไม่ได้ เราไปหาธรรม ธรรมเป็นยังไงเราต้องสะอาดอยู่กับธรรมเสมอตลอด วันนี้ไม่มีธุระอะไรละ จะไปส่งของตามโรงพยาบาลเท่านั้น

ละ ไปโรจน์โรจน์.. เอามาอะไรนี่ (อาคารเรียนครับ) ไปเอาไป เอามาหาอะไรประสา
 วัตถุ ไปไหนก็แบกแต่วัตถุไป แบกธรรมชิตี ไปเอาไป อยู่มาขวางหน้าพะพาดเข้าป่า เรา
 ไม่สนใจกับวัตถุวัตถุ สนใจแต่ธรรมอย่างเดียว ไปที่ไหนมีแต่วัตถุออกหน้าออกตา
 มั่นศาสนาวัตถุ อะไรนิยมแต่วัตถุๆ ธรรมภายในหัวใจแห่งผากไม่สนใจ ปฏิบัติธรรม
 ยังไงกัน

นี่พูดจริงๆ ทำมาแล้วค่อยพูดนี่นะ เราไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ผ่าก็สามผืนตลอด สี่
 กับผ้าอาบน้ำเท่านั้นละ สบง จีวร สังฆาฏิ แล้วก็ผ้าอาบน้ำเท่านั้นเป็นประจําตลอด
 เพราะฉะนั้นพ่อแม่ครูจารย์จึงเอาผ้าไปบังสกุลให้เราเรื่อย ท่านเห็นว่าเราไม่มีอะไรๆ
 เราไม่เอานี่ สุดท้ายท่านเอาผ้าห่มของท่านไปบังสกุลให้เรา ก็เราไม่เอา แน่ะ ดัดเจ้าของ
 ดัดอย่างนั้น แต่ไม่ให้อู่ว่าเราดัดเจ้าของ เราทำเฉพาะตัวของเรา ไปอยู่กับใครก็ได้
 ทำกับใครทำกับเรา ธรรมอยู่กับเรา เราหาธรรมเราต้องปฏิบัติต่อธรรมอยู่กับเรา เราจะ
 ไปเห็นแก่วัตถุสิ่งของต่างๆ ไม่ได้ ธรรมะท่านอยู่กับเรา ถ้าเสาะแสวงหาธรรม อะไรจะ
 ถูกธรรมเหมาะสมกับธรรมเอาอันนั้นละ อะไรที่ขวางธรรมไม่เอาๆ แต่ไหนแต่ไรมา

นี่ละได้มาเป็นอาจารย์สอนหมู่เพื่อนอยู่ เป็นมาด้วยแบบนี้ เราไม่ได้เป็นมา
 ด้วยความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม อย่างนั้นไม่มีเรา เราไม่มีจริงๆ ตัดออกหมด ตัดออก
 ตลอดเวลาไม่เข้ามายุ่งเลย มีผ้าสามผืนๆ เท่านั้น จนครูบาอาจารย์เอาผ้าห่มผ้าอะไรมา
 บังสกุลให้เรา ว่าเราไม่มีละทำ มันอดอยากอะไรแต่เราไม่เอา ท่านก็เลยตีความหมายว่า
 ถ้าท่านมาบังสกุลให้เราแล้วเราต้องห่ม ความหมายว่านั่น ท่านก็รู้อยู่ผ้าห่มเต็มวัดแต่เรา
 ไม่เอา ก็เราตัดเรา

ไปป่าไปเขาที่ไหนเอาผ้าไปที่ไหนไม่เอานะ มีผ้าสามผืนเท่านั้น ห่มเท่านั้น เอาๆ
 นอนได้ก็นอน นอนไม่ได้ไม่ต้องนอน บางคืนตลอดรุ่งนอนไม่หลับ ไม่หลับก็ไม่หลับ
 กลางวันนอนก็ได้นี่วะ แน่ะ ดัดกันอย่างนั้น ถ้าจะเอาแบบนอนหมู่ขึ้นเขียงตายหมดละ
 พวกนี้ตายหมด เราได้ธรรมมาสอนหมู่สอนเพื่อน เวลาเราทำใครรู้กับเราเมื่อไร เราเอา
 เป็นเอาตายตลอดมานะ ไปกับหมู่กับเพื่อนก็ได้เหมือนใคร มันหากเป็นอยู่ในจิตนี้
 แหละ

ใครเป็นยังไงเราก็รู้เรื่อง แต่ไม่เคยพูดไม่เคยสนใจกับใคร สนใจแต่กับเรา
 เช่นอาหารบิณฑบาตมา ได้ของมามากมาน้อยนี้ไม่สนใจเลย เอาเฉพาะในบาตร
 เท่านั้นๆ เป็นประจําสำหรับตัวเรา ใครมาใส่ไม่ได้นะใส่บาตรเรา พอได้มาปั๊บมีอะไรจัด
 ใส่ปั๊บๆ สอดเข้าฝาปั๊บเลย จากนั้นก็มาปฏิบัติต่อหมู่ต่อเพื่อนครูบาอาจารย์ สำหรับเรา
 เองเราไม่เอา เพราะเราตัดเราอยู่ตลอดเวลา นี่ ทำฟุ้งเพื่อเห่อเหิมลืมนั่นลืมนี่ไม่ได้

ไม่ใช่ธรรม เป็นเรื่องของกิเลสกินไม่พอได้ไม่พอ ท้องป่องแตก ธรรมะแห่งผากภายใน
ใจ ไม่เอาอย่างนั้น เอาละวันนี้ ให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ